

Full diocesà

12 de març del 2017

p4 i p5 —Inaugurat el Centre d'Orientació Familiar

p6 —Conclusió del missatge quaresmal del Sant Pare

Prop de Déu i dels germans

Aquest és el lema escollit per l'Església per a la celebració del Dia del Seminari entorn de la celebració de Sant Josep, patró dels seminaris i dels seminaristes. La celebració del Dia del Seminari tindrà lloc el diumenge 19 de març, III diumenge de Quaresma.

És una ocasió per a recordar la importància i la necessitat de les vocacions al ministeri sacerdotal, juntament amb la resta de vocacions en la nostra Església. Aquesta jornada també serveix per a tenir present, al llarg de la setmana, al nostre Seminari —recordant que els nostres seminaristes es formen al Seminari Major Interdiocesà i a la Facultat de Teologia de Catalunya— i el seu paper decisiu de la formació en la vida dels futurs sacerdots, destacant

que el Seminari es manté gràcies a la generositat de tots.

El lema d'aquest any, «Prop de Déu i dels germans», presenta els dos pols que han d'atraure la vida del sacerdot: d'una banda, ser home de Déu, testimoni del seu amor i comunicar la seva Paraula, i d'altra banda, ser proper a tots els homes i conèixer les seves dificultats i les seves il·lusions. Ambdues coses van unides: la proximitat a Déu, la trobada amb ell, la intimitat amb el mateix Crist faran al sacerdot proper als homes i dones amb els quals conviu; el faran capaç de ser mitjancer, veritable sacerdot. I, de la mateixa manera, la proximitat al seus germans el farà capaç de presentar, en l'oració i intimitat amb el Senyor, la realitat concreta en la qual viu.

«Ell ens ha salvat i ens ha cridat a una vocació santa»

Diumenge II de Quaresma / Cicle A

Lectura del llibre del Gènesi

En aquells dies, el Senyor digué a Abram: «Vés-te'n del teu país, del teu clan i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré. Et convertiré en un gran poble, et beneiré i faré gran el teu nom, que servirà per beneir. Beneiré els qui et beneixin, però els qui et maleixin, els maleiré. Totes les famílies del país es valdran de tu per beneir-se.» Abram se n'anà tal com el Senyor li havia dit.

(12,1-4a)

Salm responsorial

Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós..

(Salm 32)

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu

Estimat: Tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'evangeli, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dóna. Ell ens ha salvat i ens ha cridat a una vocació santa, no perquè les nostres obres ho hagin merescut, sinó per la seva pròpia decisió, per la gràcia que ens havia concedit per Jesucrist abans dels segles, i que ara ha estat revelada amb l'aparició de Jesucrist, el nostre salvador, que ha desposseït la mort del poder que tenia i, amb la bona nova de l'evangeli, ha fet resplendir la llum de la vida i de la immortalitat.

(1,8b-10)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume, els dugué dalt una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells. La seva cara es tornà resplendent com el sol, i els seus vestits, blancs com la llum. També se'ls aparegueren Moisès i Elies, que conversaven amb ell. Pere va dir a Jesús: «Senyor, que n'estem, de bé, aquí dalt! Si voleu, hi faré tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» Encara no havia acabat de dir això quan els cobrí un núvol lluminós, i del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo.» En sentir-ho, els deixebles, esglaiats, es prosternaren de front a terra. Jesús s'acostà, els tocà i els digué: «Aixe-

queu-vos, no tingueu por.» Ells alçaren els ulls i no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol. Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no diguessin res a ningú d'aquella visió fins que el Fill de l'home no hagués ressuscitat d'entre els morts.

(17,1-9)

«En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume, els dugué dalt una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells. La seva cara es tornà resplendent com el sol...»

Viure la vida des del seu final

Jean Hakolimana, prev.

«I si tot comencés pel final?», podem llegir en una de les edicions del famós llibre, *El petit príncep*. Amb aquesta inserció al final de l'obra, l'editor expressava el drama de la vida i el paper que hi juga la incertesa del l'endemà. De fet, si tot comencés pel final, tantes empreses acabades en fracàs no s'haurien posat mai en marxa. La imprevisibilitat és una de les notes amargues de l'existència humana. Ara bé, la fe obre una bretxa en aquest mur. Mentre la vida es viu de dia en dia, la vida creient es viu en retrospectiva, des del final. Anticipa sobre el final feliç, perquè aquest final il·lumini les incerteses del dia en dia. Així, en aquesta escena de la transfiguració, els deixebles presencien, per anticipació, la glorificació de Jesús, que es donarà després de la seva mort i resurrecció. Tot i això, necessitaran la resurrecció per a entendre-ho tot.

Viure amb esperança és viure la vida des del seu final. La vida dels creients comença pel final, per la fe en la resurrecció. I quan es dona aquest pas en la seva vida, ja estan «*Salvats en esperança*». Aquesta esperança és la que va portar Abraham a afrontar, amb edat avançada, una empresa humanament impossible. En la mateixa esperança es fonamenta Pau per a animar-nos a *suportar-ho tot amb la fortalesa que Déu ens dona*. Per raó de l'esperança, els creients som els únics que podem caure, però ja perdonats; perdre'ns però ja estimats i morir ressuscitats, perquè *el nostre Salvador, que ha desposseït la mort del poder que tenia, ha fet resplendir la llum de la vida i de la immortalitat*.

La imatge

Els apòstols poden descobrir que en Jesús, conversant amb Moisès i Elies, s'acompleix l'esperança d'Israel. Ara, Déu els parla en la persona del seu Fill estimat, a qui cal escoltar. Hem de submergir-nos en el núvol de la presència de Déu per assimilar la paraula del Fill, que en el viure quotidià, ens afermi l'esperança de la resurrecció.

La Transfiguració (1516-20). Rafael

Lit. hores: Setmana II

13 dilluns

—Sant Roderic, màrtir (*857)
—Sant Ramir, monjo (*554)
Daniel 9,4b-10 / Salm 78 /
Lluc 6,36-38

14 dimarts

—Santa Matilde, religiosa (*968)
Isaïes 1,10.16-20 / Salm 49 /
Mateu 23,1-12

15 dimecres

—Santa Madrona, màrtir(s.X)
Jeremies 18,18-20 / Salm 30 /
Mateu 20,17-28

16 dijous

—Sant Heribert, bisbe (970-1021)
—Santa Eusèbia, religiosa (*680)
Jeremies 17,5-10 / Salm 1 /
Lluc 16,19-31

17 divendres

—Sant Patrici bisbe (372-460)
Gènesi 37,3-4.12-13a.17b-28 /
Salm 104 / Mateu 21,33-43.45-46

18 dissabte

—Sant Ciril de Jerusalem, bisbe i doctor de l'Església (315-386)
—Sant Salvador d'Horta, religiós (1520-1567)
Miquees 7,14-15.18-20 / Salm 102 /
Lluc 15,1-3.11-32

19 diumenge III de Quaresma / Cicle A

—Sant Josep, espòs de la Verge Maria
Èxode 17,3-7 / Salm 94 / Romans
5,1-2.5-8 / Joan 4,5-42

Benedicció i inauguració del Centre d'Orientació Familiar

Redacció

El dissabte dia 4 de febrer al migdia va tenir lloc la benedicció i inauguració del Centre d'Orientació Familiar (COF). El bisbe Romà va beneir el local després d'una breus parlaments dels delegats de Família i Vida, Ramon Guzman i Teresa Serradell. Més d'una vintena de persones vinculades amb la pastoral familiar, així com voluntaris i coneguts de la delegació, van aplegar-se als locals de la parròquia de la Pietat de Vic.

A costat mateix del despatx arxipresbital es troba l'espai destinat a acollir i fer un servei d'atenció a les famílies que es troben amb dificultats derivades de problemes de comunicació, relació, etc. La finalitat de l'equip del COF és justament atendre, orientar, derivar si cal. Un altre objectiu és també preparar les parelles que volen contraure matrimoni.

La voluntat d'aquest centre, com indicava el prelat, és ajudar les famílies i el seu entorn i assolir també un objectiu que el Pla Diocesà de Pastoral 2014-19 presentava per a aquest curs, en el qual la bellesa de la família és el lema que orienta la vida apostòlica.

Augurem a aquest centre i l'equip que en tindrà cura una bona i fructífera trajectòria, així com encert als professionals: metges, mediadors, psicòleg, advocat, llevadores, ATS... que els acompanyaran en la seva tasca d'acolliment i assistència.

Informació sobre el COF

El Centre d'Orientació Familiar (COF) és un servei de la Delegació de Pastoral Familiar del bisbat de Vic. Respectem totes les conviccions morals i religioses, així com també garantim el secret professional.

El COF és un lloc d'acolliment per a donar suport i ajuda a famílies que necessitin atenció, orientació i assessorament en els diferents àmbits humans: psicològic, moral, afectiu, espiritual i de relació.

Un servei
gratuit per
a totes les
famílies.

A qui va adreçat?

Parelles que es casen per l'Església, parelles amb problemes de convivència, dones embarassades soles, dones que han avortat i famílies amb dificultats.

Què oferim?

Preparació al matrimoni, acompanyament i formació. Atenció a parelles amb dificultats, separades o divorciades. Acolliment de noies embarassades soles. Ajuda postavortament, projecte Raquel. Assessorament a famílies amb diverses problemàtiques. Acompanyament en el dol. Cursos de formació sexual. Mètodes naturals de regulació de la fertilitat.

Com ens pots ajudar?

Volem arribar de manera gratuïta a totes les famílies del bisbat, però no podem fer-ho sense la teva ajuda. Col·laborant amb l'equip del COF, oferint el teu temps. L'equip el formen un conjunt d'especialistes en temes de parella, matrimoni i família: psicòlegs, mediadors, advocats, metges, infermeres, professors i sacerdots que realitzen el servei de forma voluntària i gratuïta. També amb el teu donatiu.

On ens podeu trobar?

Al carrer de Sant Sadurní, 3 (parròquia de la Pietat) de Vic. I als telèfons 659 248 064 i 938 861 260.

19.03.2017 (10-13H)

Portes Obertes al Seminari Vic

seminarivic.cat
@seminarivic

El llibre

Ordenació diaconal

Diumenge a Sant Martí de Tous

Diumenge vinent, 19 de març, Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic, visitarà Sant Martí de Tous per conferir l'ordenació diaconal a Alejandro Enríquez Islas, missioner josefí. La celebració tindrà lloc a les cinc de la tarda a l'església parroquial.

L'Alejandro va néixer el 12 de març de 1989 a San Luis del Río Colorado (Sonora, Mèxic). Ingressà al seminari josefí a quinze anys, l'1 d'agost del 2004. Després dels estudis del batxillerat i de filosofia, va començar el noviciat. El 6 d'agost del 2011 va donar el seu primer sí com a missioner josefí.

Els josefins, fundats a Mèxic per l'igualadí P. Josep Maria Vilaseca, tenen la seva casa a la Pobla de Claramunt i s'ocupen, a més, de les parròquies de Ntra. Sra. de Fàtima d'Igualada, Sant Martí de Tous i la capellania de les Carmelites d'Igualada-Jorba.

La paraula de Déu és una força viva, capaç de suscitar la conversió del cor

Missatge quaresmal del sant pare Francesc (i III)

L'evangeli del ric i el pobre Llätzer ens ajuda a preparar-nos bé per a la Pasqua que s'acosta. La litúrgia del Dimecres de Cendra ens convida a viure una experiència semblant a la que el ric va viure de manera molt dramàtica. El sacerdot, mentre imposa la cendra al cap, diu les paraules següents: «Recorda't, home, que ets pols i a la pols tornaràs.» El ric i el pobre, en efecte, moren, i la part principal de la paràbola es desenvolupa en el més enllà. Tots dos personatges descobreixen de sobte que «hem vingut en aquest món sense res, i no ens en podem endur res» (1Tm 6,7).

També la nostra mirada es dirigeix al més enllà, on el ric manté un diàleg amb Abraham, a qui anomena «pare» (Lc 16,24-27), amb la qual cosa demostra que pertany al poble de Déu. Aquest aspecte fa que la seva vida sigui encara més contradictòria, ja que fins ara no s'havia dit res de la seva relació amb Déu. En efecte, en la seva vida no hi havia lloc per a Déu, perquè ell mateix era el seu únic déu.

El ric només reconeix Llätzer enmig dels turments de l'altra vida, i vol que sigui el pobre qui li alleugi el sofriment amb una mica d'aigua. Els gestos que es demanen a Llätzer són semblants als que el ric hauria hagut de fer i mai no va fer. Abraham, tanmateix, li explica: «Fill, recorda't que en vida et van tocar béns de tota mena, mentre que Llätzer només va rebre mals. Ara, doncs, ell troba aquí consol i tu, en canvi, sofriments» (v. 25). En el més enllà es restableix una certa equitat i els mals de la vida s'equilibren amb les bondats.

La paràbola es prolonga, i d'aquesta manera el seu missatge es dirigeix a tots els cristians. En efecte, el ric, que té els

germans vius, demana a Abraham que els enviï Llätzer per advertir-los; però Abraham li respon: «Ja tenen Moisès i els Profetes: que els escoltin» (v. 29). I, davant l'objecció del ric, afegeix: «Si no escolten Moisès i els Profetes, tampoc no els convencerà cap mort que ressusciti» (v. 31).

D'aquesta manera es descobreix el veritable problema del ric: l'arrel dels seus mals prové de no escoltar la paraula de Déu; això és el que el va portar a ja no estimar Déu i, per tant, a menysprear el proïsme. La paraula de Déu és una força viva, capaç de suscitar la conversió del cor dels homes i orientar-los novament a Déu. Tancar el cor al do de Déu que parla té com a efecte tancar el cor al do del germà.

Benvolguts germans i germanes, la Quaresma és el temps propici per a renovar-se en la trobada amb Crist viu en la seva paraula, en els sagraments i en el proïsme. El Senyor Ð que en els quaranta dies que va passar al desert va vèncer els enganys del temptadorÐ ens ensenya el camí a seguir. Que l'Esperit Sant ens guiï a fer un veritable camí de conversió, per redescobrir el do de la paraula de Déu, ser purificats del pecat que ens encega i servir Crist present en els germans necessitats. Animo tots els fidels que manifestin també aquesta renovació espiritual participant en les campanyes de Quaresma que moltes organitzacions de l'Església promouen en diferents llocs del món perquè augmenti la cultura de la trobada en l'única família humana. Preguem els uns pels altres perquè, participant en la victòria de Crist, sapiguem obrir les nostres portes als febles i als pobres. Aleshores viurem i donarem un testimoni ple de l'alegria de la Pasqua.

L'article

Siguem autocrítics

Climent Forner

L'autocrítica (diguem-ne virtut) ens costa molt de practicar, més potser personalment que comunitàriament. Per què? Per poc humils, hipòcrites, insensibles, rutinaris... Això que ara mateix la Quaresma, des del ritu inicial de la cendra, prou torna a convidar-nos a millorar les nostres vides: «Convertiu-vos i creieu en l'Evangelí!»

Criticar l'Església, per exemple, és molt fàcil, pecadora com és, ni sigui alhora molt santa: que el papa, els bisbes, els capellans, que la cúria vaticana, que aquest dogma, que aquell altre, que això, que allò... Sempre he pensat, malgrat tot, en el gran bé que cinc-cents anys enrere va fer Martí Luter amb la seva Reforma protestant (per herètica que fos oficialment). I és que l'Església catòlica es resistia a reconèixer els seus abusos i pecats, per públics i escandalosos que fossin (d'on el beneficiós ecumenisme dels nostres dies que mira de fomentar tant com pot la comunió fraternal luterano-catòlica, tal com reconeix i valora el mateix papa Francesc). Els qui vam tenir la sort de viure el Concili Vaticà II, també el vam agrair com a autocrític en molts aspectes doctrinals, estructurals, morals, pastorals... Va renovar profundament la nostra Església posant-la al dia, sense deixar, al contrari, de mantenir-la fidel als seus orígens i a la seva tradició. I siguem sincers: encara estem pendents de no poques de les seves conclusions, tot i els esforços heroics d'alguns papes com l'actual, digne d'admiració i de seguiment, en contra d'algunes crítiques cardenalícies negatives, de befes públiques i tot.

Sí, sí: la nostra Santa Mare Església catòlica, apostòlica i «romana» (segons el Credo català) continua necessitant l'autocrítica, com la necessitarà sempre, si vol ser fidel a Jesucrist i al seu Evangelí, estant com ha d'estar únicament al servei del Regne. Per exemple, i deixant de banda els compromisos socials, polítics, ecològics a què ens arrisca l'Evangelí, per revolucionaris que siguin o que semblin: De la definició conciliar de l'Església «com a Poble de Déu, tot ell reial, sacerdotal i profètic», les conseqüències que se'n podrien treure, Mare de Déu! Simplificant molt, posem per cas, va semblar que l'Església luterana és quedés amb la Paraula, i la catòlica amb el Sagrament, quan Paraula i Sagrament no poden existir per separat: el Verb fet Carn. Oh, la sagrada litúrgia! I un altre exemple, actualíssim aquest: les gravíssimes crisis que patim del sagrament de la penitència i la manca de vocacions a la vida sacerdotal i religiosa, ¿no exigirien a l'Església un profund examen de consciència, és a dir, autocrític, per a solucionar-les, ja que ella n'és en bona part responsable, encara que no del tot?

Siguem autocrítics individualment i col·lectivament, com a creients i com a ciutadans. Això és, convertim-nos. Altrament «l'home nou», del qual parlava sant Pau, no podrà celebrar la Pasqua. Amb la mona no n'hi ha prou, és clar, per llaminera que sigui.

El llibre

El Padre Brown. Relatos completos.

Ediciones Encuentro. 25 euros.

El conjunt dels relats del pare Brown, escrit durant vint anys, és segurament l'obra més popular de Chesterton. El simpàtic sacerdot detectiu que els protagonitza hi resol, armat únicament amb el seu paraigua, la seva innocència i la seva saviesa, difícils casos gràcies a un coneixement senzill (alhora que profund) de la naturalesa humana.

Davant la destrucció sistemàtica de la raó, pròpia de l'escepticisme i el relativisme de l'Europa d'inicis del segle XX, Chesterton crea aquest singular personatge, inspirat en un sacerdot irlandès amic, per demostrar que només una mirada sincera és capaç de salvaguardar la raó.

A més dels relats àmpliament coneguts, el present volum n'inclou d'altres que no van aparèixer originalment.

Glossa

Quaresma en família

Romà Casanova, bisbe de Vic

Hi ha un aspecte important de la Quaresma que no podem pas oblidar. La crida a la conversió, pròpia d'aquest temps, té un aspecte clarament personal, però també té un aspecte comunitari. La família és anomenada amb tota veritat «Església domèstica». I ho és perquè en el seu si la fe és comunicada, viscuda i celebrada. Per això gos enumerar algunes indicacions per a viure el temps fort de la Quaresma en família. La fe s'ha de fer expressió, vida. Sense visibilitat la fe no es pot transmetre. Necessitem redescobrir aquest aspecte, començant per la vida familiar.

Hi ha una pràctica que, per raó de la seva inserció en la gran família que és l'Església, té gran significació. Ja sabem el manament de l'abstinència de menjar carn, tant el Dimecres de Cendra, com el Divendres Sant i tots els divendres de Quaresma que no coincideixin amb una solemnitat de l'Església. Aquesta norma obliga a partir dels catorze anys, sense cap límit d'edat, a excepció, evidentment, de motius de salut. Educar en el si de la família en aquesta pràctica ajuda a entrar en l'aspecte penitencial de la vida, necessari, donada la nostra condició pecadora. L'abstinència, el dejuni i altres pràctiques semblants ens ajuden a prendre consciència que tots som pobres i

ens faciliten el reconeixement de Déu com a font de tot el que tenim i el som.

També per Quaresma en el si de la família hauríem d'insistir en la importància de la pregària comuna. És un temps oportú per a llegir l'Esclat i pregar junts, preguntant-nos què ens demana el Senyor com a família. També seria bo de fer la pregària del sant rosari, així com participar en família, evidentment en la missa dominical, però també en aquelles pràctiques de pietat que es fan en aquest temps litúrgic, com el viacrucis, les vint-i-quatre hores per al Senyor, en les parròquies i institucions catòliques.

L'almoina penitencial, pràctica usual en altres temps, és també una bona pedagoga. En família hem de saber compartir amb els més pobres i aprendre a abstenir-nos de coses superflues, per tal d'ajudar els necessitats que hi ha en el nostre entorn o en els llocs de gran penúria. També en família hem de viure les obres de misericòrdia, com visitar els malalts i viure el perdó. La família és escola de misericòrdia amb el perdó ofert i rebut. La pràctica de la confessió sacramental ha de ser també fomentada en la família. El testimoni dels pares és essencial per a la descoberta d'aquest sacrament.

